

ספר בטרילוגיית "אשמים"

איך נפלתי? בקלות. הוא הפך את עולמי.

אשמתני

** עכשיו גם סרט באמזון פריים **

סופרת רבי המכר הבינלאומיים

מורסדס רון

מרסדס רון
אשמתי

מאנגלית: תם פרו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אהבות מוציאות לאור בישראל.

מרסדס רון

אשמתִי

Mercedes Ron

CULPA MIA

Copyright © 2017, 2023 by Mercedes Ron

Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

The moral rights of the author have been asserted

עורכת: תמר לנדאו

הגהות: אילת שני

הגהה אחרונה: ורד בן דוד

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7831-43-4 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

הספר הזה עוסק בנושאים קשים רגשית, בין אם על הנייר או רק בין השורות, ביניהם סקס מפורש, אלימות, הפרעות אכילה, מוות של הורה (בעבר), חברויות רעילות.

לאימא שלי, תודה שהיית לי חברה,
אשת סוד, כל מה שאי פעם נזקקתי לו
ויותר. תודה שדאגת שתמיד יהיה לי ספר בידיים.

פרולוג

"תעזוב אותי בשקט!" היא אמרה וניסתה לעקוף אותי ולצאת מהבית. אחזתי בזרועותיה והכרחתי אותה להסתכל עליי.

"מתחשק לך לספר לי מה בדיוק עובר עלייך?" שאלתי בזעם. היא הביטה לאחור ויכולתי לראות משהו אפל מסתתר בעיניה, אף שחייכה אליי חיוך חסר שמחה.

"זה העולם שלך, ניקולס," ענתה בשלווה. "אני חיה את החיים שלך, מבלה עם החברים שלך, מרגישה כאילו אין לי דאגות בעולם. ככה אתה חי וככה גם אני אמורה לחיות," היא אמרה ועשתה צעד לאחור, מתרחקת ממני.

לא יכולתי להאמין למשמע אוזניי.

"איברת שליטה," סיננתי לעברה. מה שראיתי לא מצא חן בעיניי, לא אהבתי את מה שנהיה מהבחורה שהתאהבתי בה. אבל כשחשבתי על זה... מה שעשתה ואיך שעשתה את זה... זה בדיוק מה שעשיתי לפני שהכרתי אותה. אני זה שהכנסתי אותה לעולם הזה. זאת הייתה אשמתי. זאת הייתה אשמתי שהרסה את עצמה.

במובן מסוים, החלפנו בתפקידים. היא נכנסה לחיי, גררה אותי מהחור השחור שנפלתי לתוכו, ותוך כדי, תפסה שם את מקומי.

נואה

פתחתי וסגרתי את חלון הרכב של אימא שלי, לא יכול שלא לתהות איזה גיהינום צפוי לי בשנה הבאה. לא יכולתי להפסיק לתהות איך מצאנו את עצמנו במצב הזה, עוזבות את הבית שלנו וחוצות את המדינה לקליפורניה. שלושה חודשים חלפו מאז קיבלתי חדשות נוראיות ששינו את חיי לנצח, שגרמו לי לרצות לבכות בלילות, להתפרץ בחמת זעם כאילו הייתי ילדה בת אחת-עשרה ולא נערה בת שבע-עשרה.

אבל מה יכולתי לעשות? הייתי קטינה. נשארו לי אחד-עשר חודשים, שלושה שבועות ויומיים עד שאהיה בת שמונה-עשרה ואוכל לנסוע לקולג', להתרחק מאימא שהיה אכפת לה רק מעצמה, להתרחק מהזרים האלה שעמדתי להתגורר איתם, כי מעכשיו איאלץ לחלוק את חיי עם שני אנשים שלא ידעתי עליהם דבר – שני גברים, כדי להקשות עוד יותר את העניינים.

”את מוכנה להפסיק לעשות את זה? את עולה לי על העצבים,”

אימא אמרה כשהתניעה את הרכב.

”הרבה דברים שאת עושה עולים לי על העצבים, ואני צריכה

לסבול אותם בשקט,” סיננתי בחזרה. האנחה הקולנית שקיבלתי

כתגובה הייתה כה שגרתית, היא אפילו לא הפתיעה אותי.

איך היא יכולה להכריח אותי לעשות את זה? בכלל אכפת לה

מהרגשות שלי? מוכן שאכפת לי, אמרה כשעזבנו את עיירת הולדתי

האהובה. שש שנים חלפו מאז שהוריי נפרדו – והגירושים שלהם היו רחוקים מלהיות רגילים, רחוקים עוד יותר מלהיות ידידותיים. הם היו טראומטיים ביותר, אבל בסופו של דבר, התגברתי... לפחות, ניסיתי להתגבר.

היה לי קשה להסתגל לשינוי; היה לי פחד משתק מזרים. אני לא ביישנית, אבל אני קנאית לפרטיותי, והעובדה שאיאלץ לחלוק מדי יום עשרים וארבע שעות עם שני אנשים שבקושי הכרתי עוררה בי חרדה כה עזה, רציתי לצאת מהמכונית ולהקיא.

”אני עדיין לא מצליחה להבין למה את לא מרשה לי להישאר,“ אמרתי, מנסה לשכנע אותה פעם אחת אחרונה. ”אני לא ילדה קטנה. אני יודעת לדאוג לעצמי... וחוזן מזה, בשנה הבאה אלמד בקולג', אגור לכד במדינה אחרת... זה בעיקרון אותו הדבר,“ טענתי בניסיון לגרום לה לראות את האור, ביריעה שכל מילה שלי היא האמת.

”אני לא מוכנה להפסיד את השנה האחרונה שלך בתיכון. אני רוצה ליהנות מהבת שלי לפני שהיא נוסעת ללמוד במקום אחר. כבר אמרתי לך אלף פעם, נואה: את הילדה שלי, אני רוצה שתהיי חלק מהמשפחה החדשה הזאת... אלוהים! באמת נראה לך שאתן לך לחיות כל כך רחוק ממני בלי מבוגר בסביבה?“ היא ענתה, לא מורידה את עיניה מהכביש ומחווה בידה הימנית.

אימא שלי לא הבינה כמה היה לי קשה. היא עמדה להתחיל חיים

חדשים נשואה לגבר חדש שלכאורה אהבה. אבל מה איתי?

”את לא מבינה, אימא. עצרת לרגע לחשוב על כך שזאת השנה האחרונה שלי בתיכון? שכל החברים שלי פה, החבר שלי, העבודה שלי, הנבחרת שלי? כל החיים שלי!“ צעקתי, מנסה לכבוש את הדמעות. המצב הלך והכניע אותי, וזה היה לי ברור. אף פעם, מעולם, לא בכיתי מול אף אחד. הבכי שמור לחלשים, לאנשים שלא מסוגלים להשתלט על רגשותיהם... ובכיתי כל כך הרבה כל חיי, עד שהחלטתי שלעולם לא אוזיל עוד דמעה.

מייד נזכרתי איך כל הטירוף הזה התחיל. עדיין התחרטתי שלא נסעתי עם אימא לקרוז הדפוק ההוא לפיג'י. כי שם, על ספינה

בלב דרום האוקיינוס השקט, היא פגשה את ויליאם לסטר המדהים והאניגמטי.

אילו יכולתי לחזור בזמן, לא הייתי מהססת לרגע לפני שהייתי אומרת לאימא שלי כן כשהופיעה באמצע אפריל עם שני כרטיסים ורצתה שנצא יחד לחופשה. זאת הייתה מתנה מהחברה הכי טובה שלה, אליסיה. המסכנה שברה את רגל ימין, את זרועה וגם שתי צלעות בתאונת דרכים. מן הסתם, היא ובעלה לא יכלו לצאת לשיט באיים, אז היא נתנה את הכרטיסים לאימא שלי. אבל, בשיא הרצינות... אמצע אפריל?! הייתי באמצע תקופת מבחנים, ולנבחרת הכדורעף היו משחקים בזה אחר זה. הנבחרת בדיוק טיפסה מהמקום השני למקום הראשון ואני לא זוכרת מתי זה אי פעם קרה. זאת הייתה אחת מנקודות האור הגדולות בחיי. אבל עכשיו, כשגיליתי מה היו ההשלכות של העובדה שנשאיתי בבית, הייתי שמחה להחזיר את הגביע, לעזוב את הנבחרת ולהיכשל בספרות אנגלית ובספרדית רק כדי למנוע את החתונה הזאת.

חתונה על אונייה? אימי יצאה מדעתה! והעובדה שהלכה ועשתה את זה בלי לדבר איתי! גיליתי על זה רק כשחזרה וסיפרה לי הכול בעליוזת, כאילו חתונה עם מיליונר באמצע האוקיינוס היא הדבר הכי שגרתי בעולם... כל הסיטואציה הזאת סוריאליסטית, ועכשיו היא רצתה לעבור לבית אחוזה בקליפורניה, בארצות הברית. זאת אפילו לא הארץ שלי! נולדתי בקנדה, אף על פי שאימא שלי מטקסס ואבא שלי מקולורדו. לא רציתי לעזוב, זה היה כל מה שהכרתי...

"הגיע הזמן שתביני שאני רוצה רק טוב בשבילך," אימא אמרה, מחזירה אותי למציאות. "את יודעת מה עברתי, מה עברנו. ווסף-סוף מצאתי גבר טוב שאוהב ומכבד אותי. מזמן לא הייתי מאושרת כל כך. אני זקוקה לו ואני יודעת שתלמדי לאהוב אותו. הוא יכול להעניק לך עתיד שיכולנו רק לחלום עליו. תוכלי ללמוד באיזה קולג' שתרצי, נואה."

"אבל אני לא רוצה ללמוד בקולג' יוקרתי, אימא, ואני לא רוצה שאדם זר ישלם על זה," עניתי, רעד עובר בי כשנזכרתי שבסוף החודש אתחיל ללמוד בבית ספר חדש ויוקרתי מלא ילדים עשירים.

"הוא לא זר, הוא בעלי, וכדאי שתתרגלי לרעיון," היא הוסיפה בתקיפות.

"בחיים לא אתרגל לרעיון," אמרתי, מעבירה את מבטי ממנה אל הכביש.

אימא שלי שוב נאנחה, וייחלתי לסיים כבר את השיחה – לא רציתי להמשיך לדבר.

"אני מבינה שתתגעגעי לדן ולכל חברייך, נואה, אבל תסתכלי על חצי הכוס המלאה: יהיה לך אח!" היא הכריזה.

הסתובבתי אליה במבט מלא חשש.

"בבקשה, אל תנסו למכור לי משהו שלא קיים."

"אבל את תאהבי אותו. ניק מתוק," היא אמרה לי, מחייכת אבל לא מורידה את מבטה מהכביש. "הוא בוגר, אחראי, ובטח מת כבר להכיר לך את כל החברים שלו ולהראות לך את העיר. בכל פעם שהייתי שם והוא היה בבית, הוא נשאר בחדר שלו ולמד או קרא ספר. אולי אתם אפילו מתעניינים באותם דברים."

"כן, בטח... אני בטוחה שהוא משוגע על ג'יין אוסטן," גלגלתי עיניים. "בן כמה אמרת שהוא?" ידעתי את התשובה, כמובן; אימא לא הפסיקה לדבר עליו ועל ויל במשך חודשים. זה היה אירוני, שניק מעולם לא הצליח למצוא זמן פנוי בלוח הזמנים שלו לפגוש אותי, משום מה. העובדה שעברתי לגור עם משפחה חדשה לפני שפגשתי את כל בני המשפחה די תמצתה את הטירוף שבמצב הזה.

"הוא קצת גדול ממך, אבל את בוגרת יותר מרוב הבנות בגילך. תסתדרו מצוין."

עכשיו היא התחנפה אליי. בוגרת. עדיין לא הייתי בטוחה עד כמה המילה הזאת תקפה לגביי, וממש לא חשבת שבחור בן כמעט עשרים ושתיים ירצה להראות לי את העיר או להכיר לי את החברים שלו. אם בכלל ארצה שיעשה את זה, וזאת שאלה אחרת לחלוטין.

"הגענו", אימא הכריזה.

הסתכלתי על עצי הדקל הגבוהים ועל הרחובות בין בתי האחוזה העצומים. כל בית תפס לפחות חצי בלוק. חלקם נבנו בסגנון אנגלי או ויקטוריאני, מרביתם היו מודרניים, עם קירות זכוכית וחצרות ענק. פחד התחיל להתפשט בי כשהתקדמנו לאורך הרחוב וממדי הבתים הלכו וגדלו.

לבסוף, הגענו לשערים מפלצתיים המתנשאים לגובה שלושה מטרים, וכשאימא שלפה מכשיר קטן מתא הכפפות ולחצה על הכפתור, הם נפתחו. המשכנו לנסוע במורד גבעה מוקפת גנים ועצי אורן גבוהים המדיפים ניחוח נעים של קיץ וים.

"הבית לא ממוקם גבוה כמו שאר הבתים באזור, אז יש לנו את נקודת התצפית הכי טובה לחוף," היא ציינה בחיוך רחב. הסתכלתי עליה והרגשתי כאילו אני בכלל לא מכירה אותה. היא לא מבינה מה קורה סביבנו? היא לא רואה שהכול פשוט יותר מדי?

לא היה לי זמן לנסח בקול את השאלות האחרות שהיו לי כי הגענו לבית והמילים היחידות שעלו בראשי היו, "או מיי גאד!"

הוא היה לכן, עם גג גבוה במיוחד בצבע חול. היו לו לפחות שלוש קומות, אבל היה קשה לדעת מרוב מרפסות, חלונות, והכול... מולנו הייתה מרפסת מרשימה עם אורות דולקים – השעה כבר הייתה אחרי שבע בערב – וזה שיווה למקום מראה אגדי. השמש עמדה לשקוע, והשמיים היו מלאים בצבעים שעמדו בניגוד חד למראה הנקי של הבית.

אימא הקיפה את המזרקה, חנתה מול המדרגות המובילות אל הכניסה הראשית ודוממה את המנוע. הרושם הראשוני שלי כשיצאתי מהאוטו היה שהגענו למלון הכי יוקרתי בקליפורניה. אבל לא היה זה מלון, אלא בית מגורים... בית פרטי, כביכול... או לפחות, זה מה שאימא שלי רצתה שאאמין בו.

ויליאם לסטר הופיע בפתח הבית בדיוק כשסגרתי את דלת המכונית. מאחוריו עמדו שלושה גברים בחליפות.

בעלה הטרי של אימא לא היה לבוש כפי שהתלבש במעט הפעמים

שהסכמתי להיות איתו באותו חדר. במקום חליפה או בגדי מעצבים, הוא לבש מכנסיים לבנים קצרים, חולצת פולו תכולה וסנדלים. שערו הכהה היה סתור, לא מסורק לאחור. עליי להודות, אני מבינה בדיוק מה אימא שלי מוצאת בו: הוא גבר מאוד נאה. גבוה, הרבה יותר מאימא שלי, ומטופח מאוד. פניו הרמוניות, אף שסימני הגיל ניכרים בהן – קמטים חורצים את זוויות עיניו ואת מצחו – ומעט האפור המפוזר בין שערותיו השחורות משווה לו מראה מושך ובוגר.

אימא רצה אליו כמו תלמידת תיכון וחיבקה אותו. אני לקחתי את הזמן, ניגשת לתא המטען כדי להוציא ממנו את המזוודות שלי.

דיים עטויות כפפות הופיעו כמו משום מקום, ואני זינקתי לאחור.

”אני אקח את חפציך, מיס,“ אמר אחד הגברים בחליפות.

”אני יכולה לעשות זאת בעצמי, תודה,“ עניתי בחוסר נוחות ניכר.

הגבר הסתכל עליי כאילו יצאתי מדעתי.

”תני למרטין לעזור לך, נואה,“ שמעתי את ויליאם לסטר אומר

מאחורי גבי.

הרפיתי מהמזוודה באי־רצון.

”אני כל כך שמח לראות אותך,“ המשיך בעלה של אימא שלי,

מחייך בחיבה. אימא שלי, שעמדה לידו, סימנה לי להתנהג יפה,

לחייך, לעשות משהו.

”הרגש לא הדדי,“ עניתי והושטתי לו את ידי ללחיצה. ידעתי

שהתנהגותי מפגינה נימוסים מחרידים, אבל באותו רגע התחשק לי

להגיד את האמת.

רציתי שדעתי על השינוי הזה בחיינו תהיה ברורה כשמש.

ויליאם לא נראה פגוע. הוא אחז בידי קצת יותר מדי זמן, והרגשתי

מוזר.

”אני יודע שזה שינוי מאוד גדול ופתאומי בחיים, נואה, אבל אני

רוצה שתרגישי בבית, תיהני ממה שיש לי להציע לך, ובעיקר, תקבלי

אותי כחלק מהמשפחה... בסופו של דבר.“ הוא הוסיף את החלק

האחרון כשהוא הבחין בספקנותי. אימא, שעמדה לצידו, הסתכלה

עליי, מבט חודר בעיניה הכחולות.

הצלחתי רק להניד בראשי ולעשות צעד לאחור כדי שירפה מידי. לא הרגשתי נוח עם מחוות אינטימיות כאלה, במיוחד ממישהו שבקושי הכרתי. אימא שלי התחתנה – איזה כיף לה. זה לא הפך את הגבר הזה למשמעותי מבחינתי: הוא לא אבא שלי, או אבא חורג, או משהו דומה. כבר היה לי אבא, והוא הספיק לכל החיים.

”מה דעתך שאראה לך את הבית,“ הוא הציע בחיוך גדול שעמד בסתירה מוחלטת לקרירותי ולמצב רוחי הרע.
 ”בואי, נואה,“ אימא אמרה, אווזת בזרועי ולא מותירה לי ברירה אלא ללכת לצידה.

בפנים, כל האורות דלקו, ולא פספסתי אף פרט בבית האחווה הזה, הגדול מדי למשפחה של עשרים נפשות, לא כל שכן למשפחה של ארבע. התקרות היו גבוהות, קורות עץ חשופות משולבות בהן, לצד חלונות גדולים הנפתחים החוצה. גרם מדרגות עצום שהתפצל לשני כיוונים בקומה העליונה ניצב במרכז החדר. אימי ובעלה ערכו לי סיור בבית כולו, מהסלון והמטבח, עם האי רחב הממדים שבו – שהיה לי ברור שאימא תשתגע עליו – ועד לחדר הכושר, הבריכה, חדרי המסיבות והספרייה הגדולה שהתרשמתי ממנה.

”אימא שלך סיפרה לי שאת אוהבת לקרוא ולכתוב,“ ויליאם אמר, מעורר אותי מהרהורי.

”כמו המון אנשים אחרים,“ עניתי במרירות. יחסו הידידותי כלפני לא מצא חן בעיניי. בכלל לא רציתי שידבר איתי, למען האמת.
 ”נואה,“ אימא שלי אמרה, מסתכלת ישר לתוך עיניי. ידעתי שקשה לה, אבל שתתמודד. עמדתי לעבור שנה קשה ביותר, ולא היה דבר שיכולתי לעשות בקשר לזה.

דומה שוויליאם לא הבחין בחילופי הדברים הדוממים בינינו, כי הוא המשיך לחייך כאילו כלום לא קרה.

הרגשתי מתוסכלת ולא נינוחה. הכול היה יותר מדי, שונה מדי, מפואר מדי... לא ידעתי אם אי פעם אוכל להתרגל לחיים במקום כזה.

לפתע, נתקפתי צורך להיות לבד; נזקקתי לזמן כדי לעכל את הכול.

"אני עייפה, אתם יכולים להראות לי איפה החדר שלי?" שאלתי בנימה פחות צורמנית.

"בוודאי. החדרים שלך ושל ניקולס נמצאים באגף השמאלי, בקומה השנייה. את יכולה לארח שם את מי שמתחשק לך, לניק לא אכפת. בנוסף, מעכשיו שניכם תחלקו את חדר המשחקים."

חדר המשחקים? ברצינות? חייכתי את החיוך הכי מוצלח שיכולתי לחייך באותו רגע כדי לא לחשוב על העובדה שמעכשיו איאלץ לגור עם הבן של ויליאם. ידעתי עליו רק מה שאימא שלי סיפרה לי: שהוא בן עשרים ואחת, לומד באוניברסיטת קליפורניה, עשיר ומתנשא בקטע רע. זאת אומרת, את החלק האחרון אני המצאתי, אבל הוא חייב להיות נכון.

כשעלינו במדרגות, לא יכולתי לחשוב על שום דבר מלבד העובדה שמעכשיו אגור באותו בית עם שני גברים זרים. חלפו שש שנים מאז גרתי באותו הבית עם גבר – אבא שלי. כבר התרגלתי לחיות רק שתינו, רק נשים. חיי מעולם לא היו מושלמים, במיוחד לא אחת-עשרה השנים הראשונות. הבעיות עם אבא שלי צילקו אותי ואת אימא גם יחד.

אחרי שאבא נעלם, אימא ואני הסתדרנו ככל יכולתנו, הצלחנו לחיות כמו שני אנשים מהשורה, וככל שהתבגרתי אימא הפכה לאחת החברות הכי טובות שלי. היא העניקה לי את החירות שרציתי כי סמכה עליי, וסמכתי עליה... לפחות עד שהחליטה לזרוק את החיים שלנו לים.

"זה החדר שלך," אימא אמרה כשנעמדה מול דלת כהה. הסתכלתי עליה, ואז על ויליאם. הם נראו כאילו הם מצפים למשהו...

"אני יכולה להיכנס?" שאלתי בציניות כשהם לא זזו הצידה. "החדר הזה הוא מתנה מיוחדת, ממני אלייך, נואה," אימא שלי אמרה, ועיניה נוצצות בציפייה. הסתכלתי עליה בחשש, וכשזזה הצידה פתחתי את הדלת בזהירות, מפחדת ממה שאמצא שם.

הדבר הראשון ששמתי לב אליו היה ניחוח עדין של חרציות וים. ואז מבטי נפל על הקיר מול הדלת. הוא היה עשוי כולו מזכוכית. הנופים היו כה מדהימים והכו אותי באלם. ממקומי יכולתי לראות את האוקיינוס כולו: הבית כנראה ניצב בראש צוק, כי מהמקום בו עמדתי ראיתי רק מים. מים, ואת השמש המושלמת שבדיוק שקעה. זה היה מדהים.

"או מיי גאד!" חזרתי ואמרתי. זה היה הביטוי החדש האהוב עליי. עכשיו העברתי את מבטי על שאר החדר: הוא היה ענקי. מיטת אפיריון הייתה צמודה לקיר השמאלי ועליה ערמת כריות נוי שתאמו את הגוון התכול של הקירות. גם הרהיטים היו כחולים ולבנים, ביניהם שולחן עבודה עם מחשב מקינטוש עצום, ספה יפהפייה, שולחן איפור עם מראה ומדף גדול עם כל הספרים שלי. הצבעים והנוף המרהיב היו הדברים היפים ביותר שראיתי מימיי.

הייתי המומה. כל זה בשבילי?

"מוצא חן בעיניך?" אימא שאלה מאחוריי.

"זה מדהים... תודה," עניתי, אסירת תודה ונבוכה בעת ובעונה אחת. לא רציתי שיקנו לי דברים כאלה. לא הייתי צריכה אותם. "עבדתי עם מעצב פנים מקצועי במשך שבועיים... רציתי שיהיה לך כל מה שאי פעם רצית ומעולם לא יכולתי לתת לך." ידעתי שהיא מתרגשת. כשהסתכלתי עליה, ידעתי שאני לא יכולה להתלונן... חדר כזה הוא חלומה של כל נערה מתבגרת, ושל כל אימא לנערה מתבגרת.

ניגשתי אליה וחיבקתי אותה. חלפו שלושה חודשים מאז שעשיתי את זה, מאז שנגעתי בה ממש, והייתי בטוחה שהיא זקוקה לזה. "תודה, נואה," היא לחשה באוזני, כך שרק אני יכולתי לשמוע. "נשבעת שאעשה כל שביכולתי כדי שנהיה מאושרות."
 "נהיה מאושרות, אימא," אמרתי לה, אבל ידעתי שזה לא בשליטתי. היא הרפתה ממני, מחתה דמעה שזלגה במורד לחיה וחזרה לבעלה הטרי.

"ניתן לך להתמקם," ויליאם אמר באדיבות.

הנהנתי בלי להודות לו. לא היה בחדר הזה אף פרט שייצג מאמץ כלשהו מצידו. הוא רק השקיע כסף, שום דבר אחר. סגרתי את הדלת ושמתי לב שאין לה מנעול. רצפת העץ בחדר כוסתה בשטיח לבן עבה כל כך עד שאפשר היה לישון עליו כמו על מזרן. חדר האמבטיה היה גדול כמו חדר השינה הישן שלי והיו בו מקלחון עיסוי, אמבט ושני כיורים. ניגשתי לחלון והסתכלתי החוצה. למרגלותיי, יכולתי לראות את החצר האחורית, את הבריכה העצומה ואת הגנים עם הפרחים ועצי הדקל. יצאתי מחדר האמבטיה והבחנתי בחדר נוסף שלא הייתה לו דלת. או מיי גאד...

חציתי את החדר, ונכנסתי למה שלכאורה היה חלומה של כל אישה, ילדה או נערה: חדר ארונות. לא חדר ארונות ריק, אלא חדר ארונות מלא בבגדים שרק מחכים שמישהי תלבש אותם. שחררתי את הנשימה שעצרתי עד לאותו רגע, והתחלתי לבדוק את כל התלבושות המדהימות שהיו שם. כל בגד היה פריט מעצבים, התוויות עוד היו מחוברות, ולא הייתי צריכה יותר ממבט חטוף כדי לדעת בערך כמה כסף הם הוציאו. אימא שלי – או מי ששכנע אותה לכזבו את כל הכסף הזה – הייתה משוגעת.

לא יכולתי להתעלם מההרגשה המוזרה ששום דבר אינו אמיתי, שעוד מעט אתעורר שוב בחדרי הישן במיטת היחיד שלי עם אותם הבגדים שהיו לי תמיד. והגרוע מכול היה שזה מה שרציתי בכל ליבי, אלה לא היו חיי, זה לא מה שביקשתי... רציתי לחזור הביתה. הרגשתי בחילה, הייתי חרדה; אפילו צנחתי על הרצפה, מכניסה את ראשי בין רגליי, שואפת ונושפת שוב ושוב עד שהרחף לבכות התפוגג סוף-סוף.

וכאילו קראה את מחשבותיי, החברה שלי, בת', בדיוק שלחה לי הודעה.

הגעת בשלום? אני כבר מתגעגעת אלייך.

חייכתי אל המסך ושלחתי לה תמונה משידת האיפור שלי. היא מייד החזירה לי חמישה אימוג'ים עם פה פעור.

אני שונאת אותך. את יודעת את זה, נכון?

צחקתי ועניתי לה:

אילו זה היה תלוי בי, הייתי מתחלפת איתך ברגע. באמת, הייתי נותנת הכול כדי להיות שוב בבית עם כולם, לראות סרט אצל דן או לשבת על הספה הדוחה ההיא בחדר השינה שלך.

אל תהיי כזאת שלילית. את עשירה עכשיו! פאקינג תהיי מזה!

אבל לא הייתי עשירה. ויליאם היה עשיר. השארתי את הטלפון שלי על הרצפה ופתחתי את המזוודות, מוציאה טישירט וכמה שורטים. לא רציתי להשתנות, אין שום סיכוי שאתחיל ללבוש חולצות פולו ממותגות. נכנסתי למקלחת כדי לשטוף מעליי את הלכלוך ואי־הנוחות מהנסיעה הארוכה. שמחתי שאני לא אחת מאותן בנות שצריכות להתאמץ כדי ששערן ייראה טוב. למזלי, ירשתי את השיער הגלי של אימא שלי, ואחרי ייבוש קצר כבר הייתי מוכנה. לבשתי את הבגדים שבחרתי והחלטתי להסתובב בבית, לחפש משהו לאכול. זה היה מוזר, לעשות את זה לבד... הרגשתי כמו פולשת. ייקח לי זמן רב להתרגל למגורים פה, לפאר, לחלל העצום. בדירה הישנה, היינו צריכות רק להגביר קצת את הקול כדי שמישהו ישמע אותנו, לא משנה באיזה חדר היינו. אפשר לשכוח מזה כאן. צעדתי אל המטבח, מתפללת שלא אלך לאיבוד. גוועתי ברעב. הגוף שלי נזקק נואשות לג'אנק פוד.

לרוע מזלי, כשיצאתי מהמסדרון התברר שאני לא לבד. מישהו חיטט במקרר. יכולתי לראות רק את שערו הכהה. בדיוק כשעמדתי להגיד משהו, נביחה מחרישת אוזניים גרמה לי לצווח כמו ילדה.

הסתובבתי בדיוק כשהראש מכוסה השיער השחור הגיח מאחורי דלת המקרר כדי לבדוק מי גורם לכל הרעש. אבל לא הוא הבהיל אותי. ליד האי במטבח עמד כלב שחור. יפהפה, המבט בעיניו רומז שהוא רוצה לאכול אותי, חתיכה אחת בכל פעם. נדמה היה לי שזה לברדור, אבל לא הייתי בטוחה. עיניי עברו מהכלב אל הנער שעמד לצידו.

הסתכלתי בסקרנות מהולה בהפתעה על מי שלא יכול היה אלא להיות בנו של ויליאם, ניקולס לסטר. המחשבה הראשונה שעלתה בראשי כשראיתי אותו הייתה: וואו, איזה עיניים! הן היו כחולות כמו השמיים, בהירות כמו קירות החדר שלי, ניגוד מושלם לשער השחור כעורב, שהיה פרוע ולח מזיעה. הוא בטח התאמן, כי הוא לבש מכנסי ספורט צמודים וגופיה רחבה. אלוהים, הוא נראה טוב, ללא ספק, אבל לא אפשרתי למחשבות האלה להסיח את דעתי מזהותו של האדם שמולי: אחי החדש, האדם שאיאלץ לגור איתו במשך שנה, שנה שחששתי שתהיה מענה במיוחד... והכלב שלו המשיך לנהום עליי כאילו יכול היה לקרוא את מחשבותיי.

"אתה ניקולס, נכון?" שאלתי, מנסה לשלוט בפחד שלי מחיית הפרא שלא הפסיקה לנהום. הופתעתי וכעסתי על האופן בו הסתכל על הכלב שלו וחיך.

"האחד והיחיד", הוא אמר, ואז החזיר אליי את מבטו. "את בטח הבת של אשתו החדשה של אבא שלי." הצינה בקולו הדהימה אותי. הוא גלגל עיניים. "וקוראים לך...?" לא יכולתי שלא להיכנס להלם כששאל את זה.

הוא לא יודע איך קוראים לי? ההורים שלנו התחתנו, אימא שלי ואני עברנו לגור פה והוא אפילו לא יודע איך קוראים לי?

ניק

"נואה," היא ענתה בטון מלא בוז, "קוראים לי נואה." הכעס על פניה הצחיק אותי. מתברר שהאחות החורגת החדשה שלי נעלבה שלא שמתי זין איך קוראים לה או לאימא שלה, אבל הייתי חייב להודות שלפחות את השם של אימא שלה דווקא זכרתי. איך יכולתי לשכוח? בשלושת השבועות האחרונים, היא הייתה בבית שלי יותר ממני. רפאלה מורגן הייתה עכשיו חלק מחיי, ואם זה לא היה די גרוע, עכשיו היא הביאה חברה.

"זה לא שם של בן?" שאלתי, יודע שזה יפריע לה. "בלי להעליב, כמובן," הוספתי כשראיתי את עיני הדבש שלה נפערות בהפתעה. "זה גם שם של בת," היא ענתה כעבור שנייה. התבוננתי בה מסתכלת עליי ואז על הכלב שלי, ת'ור, ולא יכולתי לרסן את צחוקי. "אוצר המילים המוגבל שלך כנראה לא כולל את המילה יוניסקס." ת'ור המשיך לנהום ולחשוף שיניים. זאת לא הייתה אשמתו; אימנו אותו לא לסמוך על זרים. מילה אחת ממני והוא יחזור להיות הכלב המתוק שהוא תמיד היה... אבל נהייתי מהפחד שניכר בפניה של האחות החורגת החדשה שלי.

"אל תדאגי לאוצר המילים שלי, הוא די נרחב," עניתי לה כשסגרתי את המקרר והסתובבתי אליה, הפעם באמת. "יש מילה אחת שאני יודע שהכלב שלי אוהב. היא מתחילה ב'ת', ממש יכה בק' ונגמרת ב'ו' ו'פ' סופית." היא נראתה מבוהלת, ולא יכולתי שלא לצחוק.

היא הייתה רזה וגבוהה – גובהה בערך מטר שבעים, אבל לא הייתי בטוח – והיא נראתה טוב, אני חייב להודות. אבל פניה היו כה ילדותיות עד שפשוט לא יכולתי לחשוב עליה מחשבות מיניות. אם שמעתי נכון, היא עדיין לא סיימה את התיכון, אבל אפשר היה לנחש את זה ממבט אחד במכנסיה הקצרים, בטישירט ובנעלי האולסטאר השחורות שנעלה. היא הייתה צריכה רק לאסוף את השיער בקוקו כדי להיראות כמו מתבגרת טיפוסית המחכה בקוצר רוח שדלתות הכולבו הענק ייפתחו כדי שתוכל לקנות את טרנד הטיקטוק האחרון שכל בני החמש-עשרה משתגעים אחריו. ולמרות זאת, לא יכולתי להוריד את עיניי משערה, שצבעו היה מוזר, מין הכלאה בין בלונד שטני לאדום.

"מצחיק מאוד," היא אמרה בציניות, אבל היה לי ברור שהיא מתה מפחד. "תוציא אותו מפה, הוא נראה כאילו הוא עומד להרוג אותי." היא צעדה לאחור. ות'ור צעד קדימה.

כלב טוב, חשבתי. אולי היא צריכה להיבהל קצת, זאת תהיה קבלת פנים שתזכיר לה למי באמת שייך הבית הזה וכמה היא לא רצויה פה. "ת'ור, קדימה," פקדתי עליו בתקיפות. היא העבירה מבט ממנו אליו והמשיכה לסגת לאחור עד שנתקלה בקיר.

ת'ור התקרב אליה בצעדים איטיים, נוהם וחושף שיניים. הוא היה מפחיד אבל ידעתי שלא יעשה לה כלום. לא בלי פקודה ממני.

"מה אתה עושה?" היא שאלה. "זה לא מצחיק."

זה דווקא כן היה מצחיק.

"הכלב שלי בדרך כלל מסתדר מעולה עם כולם. זה ממש מוזר שהוא רוצה לתקוף אותך..." ציינתי, משועשע מניסיונה לכבוש את פחדיה.

"אתה מתכוון לעשות משהו?" היא ייללה.

לעשות משהו? מה דעתך שאגיד לך לחזור למקום ממנו באת?
 "כמה זמן את כבר פה? חמש דקות? ואת כבר מחלקת לאנשים פקודות?" אמרתי כשניגשתי לברז ומזגתי לעצמי כוס מים. "אולי כדאי שאשאיר אותך פה קצת כדי שתוכלי להכיר את המקום לברך."

"הפילו אותך על הראש הרבה בתור ילד? תעיף ממני את הכלב!"
 הסתובבתי, קצת מופתע מחוצפתה. יכול להיות שהיא העליבה אותי?

נראה לי שאפילו הכלב הבין אותה, כי הוא התקרב אליה. בקושי נשאר לה מקום לזוז. ואז, לפני שהייתה לי הזדמנות לעצור אותה, היא הסתובבה בבהלה והרימה את החפץ שהיה הכי נגיש לה, מחבת שעמדה על השיש. לפני שהספיקה להכות את ת'ור, תפסתי בקולר שלו ביד אחת ועצרתי אותה בשנייה.

"מה לעזאזל את עושה?" צעקתי כשלקחתי את המחבת והנחתי אותה בחזרה על השיש. הכלב שלי השתולל מכעס, ונואה התכווצה, נצמדה לחזה שלי כובשת בתוכו צרחה.

הייתי מופתע כשפנתה אליי שאגן עליה, כשאני זה שאיים עליה מלכתחילה.

"ת'ור, שב!" הוא נרגע, התיישב והתחיל לכשכש בזנב בשמחה. הורדתי את מבטי אל נואה, שלפתה את חולצתי בשתי ידיה. חייכתי, אבל אז היא שמה לב מה היא עושה. היא הרימה את ידיה והדפה אותי ממנה.

"אתה מטומטם או מה?"

"קודם כול, חסר לך שתנסי לתקוף את הכלב שלי שוב. שנית..."
 כשהסתכלתי עליה, שמתי לב לנמשים על אפה ולחייה. "בחיים אל תעליבי אותי שוב, אחרת יהיו לנו בעיות."

הבעת פניה הייתה משונה. עיניה לא עזבו את פניי לרגע, אבל אז הן ירדו אל החזה שלי, לא מסוגלת להמשיך להישיר אליי מבט. צעדתי לאחור. נשימותיי האיצו, אבל לא היה לי מושג למה. כבר נמאס לי ממנה, ואני מכיר אותה רק חמש דקות.

"הכי טוב אם נסדרד זה עם זה, אחות קטנה," אמרתי, מפנה לה את הגב, מרים את הכריך שלי מהדלפק ופונה אל הדלת.

"אל תקרא לי ככה. אני לא אחותך, רחוק מזה," היא ענתה. קולה היה כה חדור שנאה, כה כן, שגרם לי לעצור ולהסתכל עליה שוב.

עיניה נצצו בנחישות וידעתי שהעובדה שההורים שלנו ביחד לא מסבה לה יותר אושר משהיא מסבה לי.

"טוב, לפחות אנחנו מסכימים על דבר אחד... אחות קטנה," עניתי בגלגול עיניים ונהניתי לראות את ידיה הקטנות נקפצות לאגרופים.

בריוק אז שמעתי צחוק מאחוריי. כשהסתובבתי, מצאתי את עצמי עומד פנים אל פנים מול אבא שלי... ואשתו.

"אני רואה שנפגשתם," אבא אמר כשנכנס למטבח, מחייך מאוזן לאוזן. מזמן לא ראיתי אותו מחייך ככה, ולמען האמת, שמחתי לראות את זה ולדעת שהוא משקם את חיי. גם אם השאיר משהו מאחוריו: אותי.

רפאלה שלחה אליי חיוך עדין מפתח הדלת והכרחתי את עצמי להחזיר לה את ההבעה הקרובה ביותר שיכולתי לחיוך. זה כל מה שהאישה הזאת תקבל ממני. זאת לא הייתה אשמתי, פשוט לא יכולתי לתת לה יותר.

מערכת היחסים שלי עם אבא לא הייתה חמה, בעצם, לא ממש הייתה לנו מערכת יחסים, אבל הסכמתי איתו במאה אחוז כשהרים חומה שהפרידה בינינו ובין העולם האמיתי. מה שקרה עם אימא שלי השאיר את חותמו על שנינו, במיוחד עליי. הייתי הבן שלה וראיתי אותה עוזבת בלי להביט לאחור.

מאז, לא סמכתי על נשים, לא היה אכפת לי מהן, הדבר היחיד שרציתי מהן היה סקס, או לחגוג במסיבות. מה עוד יכולתי לבקש? "נואה, כבר פגשת את ת'ור?" רפאלה שאלה את בתה, שעדיין עמדה ליד השיש ולא ניסתה להסוות את מצב רוחה הרע.

ואז נואה עשתה משהו שלא ציפיתי לו. היא צעדה קדימה, התכופפה והתחילה לקרוא לת'ור.

"ת'ור, בוא הנה, חמוד... " היא נראתה עדינה, ידידותית. ואמיצה – ללא ספק. רק לפני רגע היא רעדה מפחד מול אותה החיה.

ציפיתי שתלשין עליי לאימא שלה. ת'ור התקרב אליה, מכשכש בזנבו. הוא הסתובב אליי, ואז אליה,

וכנראה קלט שמהו לא בסדר. נעצתי בו מבט רציני כל כך, ואפילו הוא לא היה מסוגל להתעלם ממני.

הוא חזר והתיישב לידי עם הזנב בין הרגליים. אחותי החורגת התרגזה.

"כלב טוב, בירכתי אותך בחיך גדול.

נואה נעמדה. שנאה קורנת מעיניה ארוכות הריסים. ואז היא הסתובבה בחזרה אל אימא שלה.

"אני הולכת לישון," היא הכריזה.

החלטתי לעשות ההפך, כי באותו ערב הייתה מסיבת חוף והייתי אמור ללכת אליה.

"אני יוצא הלילה, אל תחכו לי," אמרתי, מרגיש מוזר להגיד את זה לכמה אנשים ולא רק לאבא.

בדיוק כשעברתי בפתח הדלת, אבא עצר אותי – אותי ואת אחותי הקטנה.

"ארבעתנו יוצאים הערב לארוחה," הוא אמר, מביט בי.

בולשיט!

"אבא, אני מצטער אבל חייב ללכת..."

"אני כל כך עייפה מהנסיעה הזאת..."

"זאת תהיה הארוחה הראשונה שלנו כמשפחה ואני רוצה את שניכם שם," אבא שלי אמר, קוטע את שנינו. נואה, שעמדה לידי, נשפה את כל האוויר מריאותיה.

"לא נוכל לעשות את זה מחר?" היא שאלה.

"מצטער, מתוקה, אבל מחר יש לנו אירוע עסקי," אבא שלי ענה. הדרך שהוא דיבר אליה הייתה מוזרה... הוא בכלל לא הכיר אותה! אני כבר הייתי בקולג', יכולתי לעשות מה שרציתי. במילים אחרות הייתי מבוגר. אבל נואה? להתמודד עם מתבגרת יהיה ודאי סיוט לכל זוג שזה עתה נישא.

"נואה, אנחנו יוצאים לארוחת ערב ביחד, נקודה, סוף פסוק," רפאלה אמרה, שמה סוף לשיחה.

החלטתי שמוטב יהיה אם איכנע הפעם. אני אוכל איתם ארוחת

ערב ואחר כך אבקר את הידידה שלי, אנה... את הידידה המיוחדת שלי, אנה. ואז שנינו נוכל ללכת למסיבה יחד.
"תנו לי חצי שעה להתקלח," אמרתי והצבעתי על בגדיי המיוזעים.
אבא שלי הנהן בסיפוק, אשתו חייכה, והתחוויר לי שבאותו ערב אני הייתי הילד האחראי... או לפחות, זה מה שגרמתי להם לחשוב.

נואה

איזה אידיוט!

כשעליתי במדרגות, רוקעת ברגליי חזק ככל יכולתי, לא הצלחתי להפסיק לחשוב על עשר הדקות שביליתי עם האח החורג החדש והאידיוט שלי. איך הוא מסוגל להיות כזה מניאק? כזה פסיכופת מתנשא? אלוהים, לא יכולתי להכיל אותו, אין שום סיכוי שאצליח להתמודד עם החיים איתו. זה היה מספיק גרוע שהוא הבן של בעלה החדש של אימא שלי, אבל אחרי מה שקרה עכשיו, עצבני הרקיעו שחקים ופרצו את גבולות האטמוספירה.

זה אמור היה להיות הילד המקסים והמושלם שאימא שלי סיפרה לי עליו?

שנאתי את הדרך שדיבר אליי, את הדרך שהסתכל עליי. כאילו היה טוב ממני רק כי היה לו כסף. הוא העביר עליי מבט וצחק... הוא צחק לי בפרצוף.

טרקתי את הדלת מאחוריי כשנכנסתי לחדר, אבל הבית היה כל כך גדול שאיש לא שמע אותי. בחוץ כבר ירד הלילה, ובקושי הצלחתי לראות אור כלשהו מחוץ לחלון. בחשכה, האוקיינוס נראה שחור ולא יכולתי לראות איפה הוא נגמר והשמיים מתחילים.

פחד אחז בי ומיהרתי להדליק את האור.

ניגשתי ישירות למיטה וקפצתי עליה, מרימה את מבטי אל קורות העץ בתקרה. כאילו לא סבלתי מספיק, עכשיו גם הייתי אמורה לאכול

איתם ארוחת ערב. אימא שלי לא הבינה שהדבר האחרון שרציתי לעשות היה להקיף את עצמי באנשים? רציתי להיות לבר, לנוח, לעכל את כל השינויים המתרחשים בחיי, לקבל אותם וללמוד להיות איתם, גם אם עמוק בפנים ידעתי שזה בלתי אפשרי.

הרמתי את הטלפון, לא בטוחה אם להתקשר לחבר שלי, דן. לא רציתי שיראג כשישמע את המרירות בקולי. הגעתי לקליפורניה רק לפני שעה והמרחק ממנו כבר צרב.

עשר דקות אחרי שעליתי לחדר, אימא שלי נכנסה. לפחות היא טרחה לדפוק על הדלת, גם אם נכנסה מייד, על אף שלא ענית. "נואה, אנחנו אמורות להיות למטה עוד רבע שעה," היא אמרה בסבלנות.

"את אומרת את זה כאילו לוקח שעה וחצי לרדת במדרגות," ענית והתיישבתי על המיטה. אימי פיזרה את שערה הבלונדיני וסירקה אותו. היא נראתה אלגנטית. עוד לא היינו פה שעתים, והיא כבר נראתה כמו מישהי אחרת.

"אני אומרת את זה כי את צריכה להחליף בגדים." היא התעלמה מנימת קולי.

מבולבלת, הסתכלתי על הבגדים שלגופי.

"מה הבעיה עם איך שאני לבושה?" שאלתי בטון מתגונן.

"את נועלת סניקרס, נואה. אנחנו צריכים להתלבש יפה הערב. את לא באמת חושבת שתצאי ממכנסונים וטישירט, נכון?" היא שאלה ברוגז.

קמתי והסתובבתי אליה. הסבלנות שלי ליום הזה עמדה להיגמר. "בואי נראה אם את מסוגלת להכניס את זה לראש, אימא: אני לא רוצה לצאת לארוחת ערב איתך ועם בעלך, אין לי שום עניין להכיר את בנו השטני והמפונק, ואני ממש לא מתכוונת להתגנדר לארוחה." ניסיתי להשתלט על הדחף האדיר שפעם בי לקחת את הרכב שלה ולברוח מהעיר.

"תפסיקי להתנהג כמו ילדה בת חמש, תתלבשי ובואי לארוחת ערב איתי ועם המשפחה החדשה שלך." טון דיבורה היה תקיף. אבל

כשהיא ראתה את הבעת פניי, פניה התרככו והיא אמרה, "אני לא מבקשת שתעשי את זה כל יום. רק הערב. בבקשה. בשבילי."
 נשמתי כמה נשימות עמוקות, בלעתי את כל המילים שרציתי להגיד, והנהנתי.
 "רק הערב."

כשאימא שלי הלכה, נכנסתי לחדר הארוונות. באותו רגע, הכול הגעיל אותי, חיפשתי תלבושת נוחה שלא אשנא. רציתי להוכיח להם שגם אני יכולה להתנהג בכגרות. הבעת פניו המשועשעת והלא מאמינה של ניקולס כשנעץ בי את עיניו הבהירות עוד הייתה תקועה בראשי. הוא הסתכל עליי כאילו הייתי סתם ילדה קטנה שהוא נהנה להפחיד עם הכלב הנורא שלו.

המזוודה שלי הייתה פתוחה על הרצפה. כרעתי על הברכיים והתחלתי לעבור על הבגדים שלי. אימא כנראה ציפתה שארד למטה במשהו שהיא קנתה לי, אבל זה היה הדבר האחרון שהתכוונתי לעשות. אם איכנע, זה יהיה תקדים מסוכן. ההשלמה עם הבגדים האלה היא השלמה עם חיי החדשים; היא אובדן הכבוד העצמי שלי.

בזעם, הוצאתי שמלה שחורה עם לוגו של להקת ראמונס. מי יכול לומר שזה לא אלגנטי? אחר כך חיפשתי נעליים. לא הייתי בחורה של נעליים, אבל אם ארד למטה באולסטאר, אין ספק שאימא תאבד את סבלנותה ותגיד לי להחליף. לבסוף, בחרתי בסנדלים עם עקבים קטנים שנראו לי סבירים – שום דבר שהוא לא מעבר ליכולות שלי.

נעמדתי מול המראה הענקית שנתלתה על אחד הקירות והסתכלתי על עצמי במבט איטי. החברה שלי, בת', בטוח הייתה מאשרת את התלבושת. ונראה לי שדן תמיד חשב שהשלמה הזאת סקסית...
 פזרתי את שערי והחלקתי אותו, ואז מרחתי קצת גלוס על השפתיים. מרוצה מהתוצאה, לקחתי תיק יד קטן ופניתי אל הדלת.

בריוק כשפתחתי אותה, ראיתי את ניקולס עוצר ומסתכל עליי, ת'ור המרושע עומד לידו. בלי לחשוב, עשיתי צעד אחורה. מסיבה לא ברורה כלשהי, אחי החדש חייך, ורגש עמום שלא הצלחתי לפענח נצנץ בעיניו.

"אף אחד בחור שגרת בו לא לימד אותך להתלבש?" הוא שאל. שלחתי אליו את החיוך המלאכי ביותר שלי. "כן... אבל הוא היה שמוק, קצת כמוך, אז אני מניחה שמעולם לא הקשבתי."

הוא לא ציפה לתשובה הזאת, ואני בהחלט לא ציפיתי לחיוך שהתפשט על שפתיו החושניות. לפתע, הבחנתי שוב עד כמה גבוה וגברי הוא היה. הוא לבש מכנסיים מחויטים וחולצת כפתורים, ששני הכפתורים העליונים בה פתוחים. בלי עניבה. לא הנחתי לכחול הקריר בעיניו להרתיע אותי. במקום, העפתי מבט בכלב שלו. הוא לא עקב אחריי במבטו כמו רוצח, הוא כשכש בזנבו בעניין.

"הכלב שלך נראה לגמרי אחרת... אתה מתכוון להגיד לו לתקוף אותי עכשיו? או שתחכה עד אחרי ארוחת הערב?" חייכתי בידידותיות מעושה.

"אני לא יודע, נמש... תלוי איך תתנהגי." במילים אלה, הוא הפנה לי את גבו וירד במדרגות.

עמדתי במקומי כמה שניות, מנסה להשתלט על רגשותיי. נמש! הוא קרא לי נמש! הוא מחפש צרות... צרות של ממש.

הלכתי מאחוריו, מנסה לשכנע את עצמי שאין טעם להתעצבן על ההערות שלו או על המבטים שנעץ בי או פשוט על עובדת היותו שם. הוא היה אחד מני רבים בעיר הזאת שנועדו להרגיז אותי, וכבר היה עדיף שאתרגל לזה.

כשהגעתי לקומה התחתונה, מצאתי את עצמי מופתעת שוב מהפאר של הבית. משום מה הוא נראה לי עתיק, אבל גם מתוחכם ומורדני. חיכיתי לאימא שלי כשאני מתעלמת מהאדם העומד לידי, בוהה במנורת הקריסטל התלויה בין הקורות בתקרה. היא ודאי הורכבה מאלפי חתיכות זכוכית שנראו כמו טיפות גשם קפואות, כאילו הן

רוצות להגיע לקרקע, אבל חייבות להשתהות באוויר לתקופת זמן בלתי מוגדרת.

מבטינו נפגשנו לרגע, אבל במקום להסיט את מבטי, החלטתי לנסות לגרום לו להסיט את מבטו. לא רצייתי שיחשוב שהוא משפיע עליי, שמותר לו להתייחס אליי איך שמתחשק לו.

אבל עיניו לא זזו. הוא בחן אותי בנחישות שלא תיאמן. ובדיוק כשחשבתי שאני כבר לא יכולה לשאת את זה, אימא שלי הגיעה עם ויליאם.

"טוב, כולנו פה," הוא אמר, מסתכל עלינו בחיוך. בעיניי, האירוע היה חסר שמחה לחלוטין. "הזמנתי לנו שולחן במועדון, אני מקווה שכולכם רעבים..." הוא עשה את דרכו אל הדלת כשאימא שלי אוחזת בזרועו.

עינייה נפערו לרווחה כשראתה את השמלה שלי.
"מה את לובשת?" היא לחשה לי באוזן.

העמדתי פנים שלא שמעתי אותה ויצאתי מהבית. האוויר היה חם ומרענן ויכולתי לשמוע את הגלים במרחק, נשברים אל החוף.
"רוצה לנסוע איתנו, ניק?" ויליאם שאל את בנו.

אבל הוא כבר הפנה לנו את גבו, צועד לעבר רכב שטח שחור, מצוחצח וגבוה שעמד שם. כנראה בדיוק הגיע לפה מסוכנות הרכב. גלגלתי את עיניי. טיפוס!

"אסע במכונית שלי," הוא אמר והסתובב כשפתח את הדלת.
"אני נפגש עם מיילס אחרי ארוחת הערב. נסיים את הרו"ח על תיק רדפורד."

"מצוין," אבא שלו אמר. לא היה לי מושג על מה הם דיברו. "אולי את רוצה לנסוע איתו למועדון, נואה? ככה תוכלו להכיר זה את זה קצת יותר טוב?" נראה שוויליאם חשב שזה הרעיון הכי מבריק שאי פעם היה לו.

העפתי מבט בניק, שהרים גבה וחיכה לתשובתי. הוא נראה משועשע מכל המצב.

"אני לא רוצה לנסוע עם מישהו שאין לי מושג איך הוא נוהג,"

אמרתי לאבא החורג החדש שלי בתקווה שזה יפגע בכנו בנקודה רגישה. רוב הבנים לא מעריכים את הרמיזה שאינם יודעים לנהוג. נפניתי מרכב השטח ונכנסתי למרצדס השחורה של ויל, נהנית מהבדידות במושב האחורי כשעברנו בין הרחובות בדרכנו לאיזה מועדון לעשירים בלבד.

רציתי רק לסיים את הערב הזה כמה שיותר מהר, לגמור כבר עם מצג השווה של המשפחה המאושרת שאימא שלי ובעלה ניסו ליצור, לחזור לחדר שלי ולנסות לנוח.

כעבור רבע שעה, נכנסנו לפרבר ובו חצרות גדולות ומטופחות. החושך כבר ירד, אבל יכולתי לקרוא את השלט המואר לצד הכביש, "מועדון האיכטות מרי ריד." שומר הציץ מתוך ביתן מהודר כדי לברוק מי יושב ברכב לפני שנתן לנו להיכנס. היה ברור שהוא מזהה את הנהג. "מר לסטר, ערב טוב. מיס..." הוא הוסיף כשפנה אל אימי.

אבי החורג אמר שלום ונכנסנו למועדון.

"נואה, כרטיס החבר שלך יגיע בשבוע הבא, אבל אם תצטרכי לבוא לפה קודם, רק תגידי את השם שלי או של אלה," הוא אמר והסתכל על אימא שלי.

כשהוא קרא לה ככה הרגשתי כאילו סכין ננעצת בליבי... ככה אבא כינה אותה, והייתי בטוחה שהיא לא אהבה את זה... יותר מדי זיכרונות רעים. אבל איך היא הייתה אמורה להגיד את זה לבעלה הטרי והנפלא?

אימא הייתה מומחית בלשכוח דברים עצובים או קשים. אני שמרתי הכול עמוק בבטן, עד שבסופו של דבר, הכול התפוצץ מתוכי. עצרנו את הרכב ממש מול דלת הכניסה למקום היוקרתי. הבחור משירות החניה עזר לאימא ולי לצאת, קיבל טיפ מוויליאם ולקח את המכונית, אלוהים יודע לאן.

המסעדה הייתה מדהימה. הכול נראה עשוי מזכוכית. מהמקום בו עמדתי, יכולתי לראות כמה שולחנות ואקווריומים ענקיים מלאים בסרטנים, דגים ודיונונים המחכים שיהרגו ויגישו אותם. הרגשתי מישהו מאחוריי: נשימה מצמררת על אוזני. כשהסתובבתי, ראיתי את

ניקולס. אפילו בנעלי עקב, הוא עדיין היה גבוה ממני בחצי ראש. הוא בקושי הסתכל עליי.

"הזמנתי שולחן תחת השם ויליאם לסטר, ויליאם אמר למארחת. משום מה, הבעת פניה השתנתה והיא מיהרה להוביל אותנו מייד לתוך אולם האוכל שהיה עמוס, שלו וחמים בעת ובעונה אחת.

השולחן שלנו היה באחד האזורים הכי טובים, מואר גם הוא באור הנרות החם שהאיר את המסעדה כולה. קיר הזכוכית סיפק נוף מרהיב לאוקיינוס. תהיתי אם קירות שקופים כאלה נפוצים בקליפורניה.

למען האמת, הרגשתי שאני משתגעת.

מייד כשהתיישבנו, ויליאם ואימא התחילו לפטפט ולחייך כמו זוג שוטים מאוהבים. בינתיים, הבחנתי במבט הנדהם והלא מאמין שהמלצרית נעצה בניק.

לא נראה לי שהוא שם לב. הוא המשיך לשחק במלחייה הקטנטנה. ידיו היו מטופחות להפליא, שזופות וגדולות. מבטי עבר מהן אל זרועותיו, עד שהגעתי לפניו, מבחינה שהוא מסתכל עליי בעניין. עצרתי את נשימתי.

"מה אתם רוצים להזמין?" אימא שאלה, שוברת את הכישוף.

הנחתי להם לבחור בשבילי, כי בכל מקרה לא הכרתי חצי מהמנות שהופיעו בתפריט. בזמן שחכיכנו, ערבבתי בהיסח הדעת את התה הקר שלי, כשוויליאם ניסה בכוח לצרף את הבן שלו ואותי לשיחה.

"מוקדם יותר סיפרתי לנואה על כל ענפי הספורט שיש פה

במועדון, ניק. ניקולס משחק כדורסל והוא גם מעולה בגלישה".

גולש. איזו קלישאה. הייתי בטוחה שניקולס משועמם מהשיחה, אבל אז ראיתי שהבחין במבט הסלידה שלי. הוא רכן מעל השולחן, הניח עליו את המרפקים והתקיל אותי.

"משהו משעשע אותך, נואה?" הוא עשה כל שביכולתו להישמע

ידידותי, אבל עמוק בפנים ידעתי שהרגזתי אותו. "גלישה מטופשת בעיניך או משהו?"

לפני שאימא שלי הספיקה לענות – ידעתי שהיא עומדת להגיד

משהו – עשיתי כמוהו ורכנתי מעל השולחן.

"אתה אמרת את זה, לא אני." אמרתי בחיוך תמים.
 אהבתי ספורט קבוצתי, ספורט אסטרטגי הדורש מנהיגות איכותית,
 עקביות ועבודה קשה. מצאתי את כל התכונות האלה בכדורעף, והייתי
 בטוחה שגלישה לא משתווה לזה.
 לפני שהספיק לענות – וידעתי שהוא רצה – המלצרית הגיעה
 והוא הסתכל עליה כאילו הוא מכיר אותה.
 זוג אנשים עצר ליד השולחן להגיד שלום לאימא ולווייליאם,
 וארכעתם שקעו בשיחה חיה.
 המלצרית הייתה צעירה, עם שיער חום כהה, והיא לבשה סינר
 שחור. היא הניחה את הצלחות על השולחן, וכשעשתה זאת, הזיזה את
 המרפק של ניק בתנועה לא מכוונת.
 "סליחה, ניק," אמרה והסתובבה אליי, כאילו עשתה טעות. מהבעת
 פניו של ניק ידעתי שמשהו מוזר עובר על השניים.
 מאחר שההורים שלנו לא שמו לב, רכנתי לעברו וכדי להסיר את
 הספקות שלי, שאלתי, "אתה מכיר אותה?"
 "את מי?" הוא שאל בתמימות מעושה.
 "את המלצרית," עניתי ובחנתי את תגובותיו. רצינותו הנינוחה
 לא הסגירה דבר. באותו רגע הבנתי שניקולס לסטר מומחה בהסוואת
 המחשבות שלו.
 "כן, היא טיפלה בי פעם," הוא ענה, מחכה שאעז לסתור אותו.
 תראו, תראו, ניק שקרן קטן. למה זה לא מפתיע אותי?
 "כן, אני בטוחה שהיא טיפלה כך הרבה פעמים."
 "מה את מנסה להגיד, אחות קטנה?" הפעם, הכינוי העלה חיוך
 על שפתיי.
 "שכל העשירים אותו הדבר, אתם בטוחים שאתם שולטים בעולם"
 רק כי יש לכם כסף. הבחורה הזאת לא הורידה ממך את העיניים
 מהרגע שנכנסת לפה. ברור שהיא מכירה אותך. "המשכתי בנימה קצת
 כועסת, אף על פי שלא ידעתי למה בדיוק, "ואתה בכלל לא מוכן
 להסתכל עליה. זה דוחה."
 "יש לך תיאוריות מעניינות על אנשים עשירים, כמו שאת קוראת

להם. ברור לי שאת לא אוהבת אותם... אבל זה לא בדיוק מונע ממך ומאימא שלך לגור בבית שלנו וליהנות מכל המותרות שהכסף שלנו קונה. אם את שונאת אותנו כל כך, למה את יושבת כאן ליד השולחן?" ניסיתי לשלוט בזעם שלי. הוא ידע איך להיכנס לי מתחת לעור. "לי נראה שהמצב שלך ושל אימא שלך גרוע יותר משל המלצרית..." הוא התוודה, מוודא שרק אני יכולה לשמוע אותו. "אתן מתיימרות להיות משהו שאתן לא, כששתיכן מכרתן את עצמכן תמורת כסף."

זה היה יותר מדי. זעם עיוור אותי.

הרמתי את הכוס שלי וניסיתי לזרוק את תכולתה בפניו.

לצערי הרב, היא הייתה ריקה.

ניק

ההבעה על פניה כשראתה שהכוס ריקה הפיגה מייד כל כעס ורוגז שהיו בי מהרגע שהתיישבנו.

הבחורה הזאת הייתה מאוד לא צפויה. הופתעתי לגלות באיזו קלות איבדה את עשתונותיה, ואיך כמה מילים יכולות לחמם אותה. לחייה, וגם הנמשים הקטנים שעליהן, הוורידו כשהבינה כמה מגוחכת היא נראית. היא הסתכלה עליי, ואז על הכוס, ואז לשני צידיה, מקווה להרגיע את החששות שלה, לוודא שאיש לא ראה עד כמה היא מטומטמת.

מלבד העובדה שהמצב עצמו היה ממש מצחיק – קורע, למען האמת – לא יכולתי להרשות לה להתייחס אליי ככה. ואם הכוס לא הייתה ריקה? לא יכולתי לתת לאיזו זבת חוטם בת שבע-עשרה לחשוב שהיא יכולה לעשות לי תרגיל כזה... היא עמדה לגלות בדיוק באיזה אה גדול זכתה. אבהיר לה בדיוק עד כמה תסתבך אם תנסה שוב לשחק איתי במשחק הזה.

שלחתי אליה חיוך מנצח והיא החזירה לי מבט מלא חשש. נהניתי לראות את הפחד המסתתר בעיניה, מתחת לריסיה הארוכים. "אל תעשי את זה שוב," אמרתי בשלווה.

היא שתקה כמה שניות, הסתובבה אל אימא שלה, והערב המשיך בלי תקריות נוספות. נואה לא דיברה איתי שוב, לא התייחסה אליי בכלל, וזה הפריע לי ושימח אותי גם יחד. שעה שענתה על

השאלות שאבא שלי ושוחחה בלהט עם אימא שלה, אני התבוננתי בה.

היא הייתה בחורה פשוטה. אבל ידעתי שתעשה לי בעיות. היא עיקמה את הפרצוף כשטעמה מפירות הים שהביאו לשולחן. בקושי אכלה מהם. מה הפלא שנראתה רזה כל כך בשמלתה השחורה. הייתי מופתע כשיצאה מחדר השינה שלה, משהה את מבטי על רגליה הארוכות, על מותניה הצרים, על שדיה. היא הייתה די שווה, בהתחשב בעובדה שבניגוד לרוב הבנות בקליפורניה, סכין המנתחים לא נגעה בה.

אני חייב להודות בזה: היא נראתה טוב, יותר טוב משחשבת בהתחלה, והמחשבה הזאת ואחרות העיבו על מצב רוחי. לא יכולתי לתת למישהי כמוה להסיח את דעתי, במיוחד לא כשהתגוררנו תחת אותה קורת גג.

הסתכלתי שוב על פניה. היא לא הייתה מאופרת כלל. מוזר... כל הבנות שהכרתי בילו לפחות שעה בחדרים שלהן רק כדי להתאפר, כולל בנות שהיו שוות ממנה פי עשרה, ולמרות זאת, היא לא נראתה מוטרדת מעובדת היותה במסעדת יוקרה בלי שמרחה אפילו שפתון. לא שהיא הייתה צריכה את זה: למזלה, היה לה עור מתוח, כמעט מושלם. הנמשים שיוו לה מראה של ילדה, מזכירים לי שאפילו לא סיימה את התיכון.

לפני ששמתי לב מה קורה, נואה הסתובבה אליי בזעף. תפסה אותי נועץ מבטים.

"רוצה תמונה?" היא שאלה בהומור עוקצני שהתחלתי להבין שהיה סימן ההיכר שלה.

"כן. בעירום, כמובן," אמרתי, נהנה מהסומק הקל שפשט בלחייה. עיניה ברקו ככעס והיא הסתובבה אל ההורים שלנו, שכלל לא הבחינו במריבה הקטנה שהתרחשה במרחק סנטימטרים בוודים מהם. כשהרמתי את הכוס אל שפתיי, יכולתי לראות שהמלצרית מסתכלת עליי מאחורי הבר. בדקתי אם אבא שלי שם אליה לב, ואז התנצלתי ואמרתי שאני הולך לשירותים. נראה שנואה עקבה אחריי

במבטה, אבל התעלמתי ממנה. היו לי עניינים חשובים יותר להתמודד איתם.

ניגשתי אל הבר והתיישבתי על שרפרף מול קלאודיה, המלצרית ששכבתי איתה לפעמים. הייתי מעורב גם עם בן הדוד שלה – קשר מסובך, אבל בכל זאת מועיל.

קלאודיה הסתכלה עליי בחיוך מתוח ונשענה על הבר, כך שיכולתי לראות חלק מהחזה שלה. כמה שאפשר, עם המדים שלבשה. "אני רואה שמצאת עוד מישהי לבלות איתה," היא אמרה. מצחיק.

"זאת אחותי החורגת," אמרתי והעפתי מבט בשעון היד שלי. אני אמור לפגוש את אנה בעוד ארבעים וחמש דקות. הרמתי שוב עיניים אל הברונטית שמולי, נועץ בה את מבטי. "אני לא יודע למה אכפת לך," הוספתי וקמתי. "תגידי לרוני שאחכה לו הלילה על המזח, במסיבה של קייל."

קלאודיה הידקה את לסתה, כנראה עצבנית כי לא הקדשתי לה יותר תשומת לב. לא הבנתי למה בנות מצפות למערכת יחסים עם מישהו כמוני. לא הזהרתי אותן שאני לא מעוניין במחויבות? לא הבהרתי להן שאני שוכב עם מי שמתחשק לי? למה נראה להן שהן יכולות לשנות אותי?

זאת בדיוק הסיבה שהפסקתי לשכב עם קלאודיה, והיא עדיין לא סלחה לי.

"אתה הולך למסיבה?" היא שאלה בתקווה.

"ברור," עניתי, מתעלם מהרוגז שלה ומסתובב כדי לחזור לשולחן. "עם אנה... דרך אגב, תתאמצי קצת יותר להעמיד פנים שאת לא מכירה אותי. אחותי החורגת כבר קלטה ששכבנו, והייתי מעדיף שאבא שלי לא יבין את זה גם."

קלאודיה הצמידה שפתיים והפנתה לי את הגב בלי לומר מילה. חזרתי לשולחן בדיוק כשהקינוח הוגש. אחרי עשר דקות, כשאבא שלי ואשתו הטרייה משתלטים על השיחה, החלטתי ששיחקתי את תפקיד הבן הטוב די זמן להיום.

"מצטער, אבל אני חייב ללכת," אמרתי והסתכלתי על אבא, שקימט קלות את מצחו.

"למיילס?"

הנהנתי וטפחתי על השעון.

"איך אתם מתקדמים עם התיק?"

נאבקתי לעצור את אנחת ההשלמה שעלתה בי ושיקרתי כמיטב יכולתי. "ההורים שלו השאירו באחריותנו את כל הניירת. כנראה שזה אומר שיש לנו תיק אמיתי, ורק שנינו עובדים עליו אז זה יכול לקחת שנים..." עניתי, מודע למבט מלא העניין שנואה נעצה בי.

"תיק אמיתי? מה אתה לומד?" היא שאלה. נראית מופתעת, אפילו קצת נבוכה.

"משפטים," עניתי. דומה שהתשובה הרשימה אותה. "זה מפתיע אותך?" דחקתי אותה לפינה עם השאלה הזאת, ונהניתי מכל רגע.

הגישה שלה השתנתה והיא הרימה את האף.

"האמת היא שכן. חשבתי שצריך שכל בשביל ללמוד משפטים."

"נואה!" אימא שלה צעקה.

זבת החוטם הזאת ניסתה להעליב אותי.

לפני שהספקתי להגיד מילה, אבא התערב:

"אני רואה ששניכם התחלתם ברגל שמאל." הבעת פניו הייתה

צוננת.

כל כך רציתי לקום וללכת בלי להסביר. נמאס לי מהמשפחה המאושרת שלנו להיום; הייתי חייב לעוף מפה ולהפסיק להעמיד פנים שכל הבולשיט הזה מעניין אותי.

"מצטער, חייב לזוז," הכרזתי, ואז קמתי וזרקתי את המפית על

השולחן. אין מצב שאני מאבד את הסבלנות שלי מול אבא.

גם נואה קמה בלי טיפת אלגנטיות וזרקה את המפית שלה על השולחן, אפילו לא מנסה להתנהג בנימוס.

"אם הוא הולך, גם אני הולכת," היא אישרה, נועצת מבט באימא שלה, שהתחילה להסתכל לצדדים, נסערת וכועסת.

"שבבי," היא פקדה בין שיניים חשוקות.

לא היה לי זמן לכבז על השטויות האלה. היו לי מקומות להיות בהם.

"אני אסיע אותה," אמרתי והפתעתי את כולם, כולל את נואה. היא הסתכלה עליי בחשד, כלא מאמינה, כאילו חשבה שאני מסתיר את כוונותיי האמיתיות. בכנות, רציתי כבר להיפטר ממנה, ואם הייתי צריך לקחת אותה הביתה כדי שזה יקרה, הייתי מוכן לעשות זאת. במיוחד אם ככה אוכל להתרחק גם מאבא שלי. "לא הייתי הולכת איתך אפילו מטר," אמרה בגאווה, מדגישה כל מילה.

לפני שמישהו הספיק לענות, הרמתי את הז'קט, לבשתי אותו, ואמרתי להם, "אין לי מצב רוח למשחקים של גן חובה. נתראה מחר." "ניקולס, חכה," פקד אבי. "נואה, לכי איתו ונוחי קצת, נחזור בקרוב."

אחותי החדשה נראתה מהוססת. ואז היא נאנחה, הזדעפה ואמרה, "טוב, אבוא איתך."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן